

[Ingerlise Koefoed]

for, at alt det andet kan bæres oppe, blive brugt og bæres videre.

Derfor må det at skabe et tilfredsstillende, frugtbart samfund, hvor mennesker kan blomstre, være det vigtigste kulturpolitiske arbejde, men det ville være at forflygtige ansvaret for det daglige kulturliv at sætte punktum her. Sådan som tingene er i dag, tunge og ulevende, må vi alligevel holde fast ved, at om ikke andet, så er det en vigtig kulturpolitisk opgave at stille rammer til rådighed for menneskers egne aktiviteter og egne udfoldelser.

Vi har set huse, alhuse, aktivitetshuse, medborgerhuse, skyde op rundt omkring og meget ofte blive lukket igen, fordi de aktiviteter, der foregik i dem, ikke passede det rådende politiske flertal, desværre ikke sjældent et socialdemokratisk flertal. Det er glædeligt, at man af redegørelsen kan læse, at kulturministeren finder aktiviteterne i husene vigtige. Jeg håber, at det vil blive sagt så højt, at de socialdemokratiske kulturpaver rundt omkring kan blive noget mere varsomme med at lægge hindringer i vejen for de aktiviteter, som mennesker selv ønsker at lave. Jeg håber også, at den forhandling om Kvindehuset i København, som kulturministeren lovede mig forleden i et svar på et skriftligt spørgsmål, snart kommer i gang, så den vigtige aktivitet kan få bedre og sikrere rammer.

Vi ser, at spillesteder for folkemusik og anden ny musik går ned for øjeblikket, uden at nogen rører en finger. Vi hører overalt ønsket om øvelokaler til musik og muligheder for at spille teater, uden at man skal rydde hele dramaet til side kl. 22, fordi fritidsloven lukker på det tidspunkt. Jeg tror ikke, at man skaber kultur alene ved at stille lokaler og faciliteter til rådighed, men jeg tror, at man kvæler mange muligheder ved ikke at gøre det.

Jeg tror også, man kunne gøre meget for at fremme samtalen og fællesskabet ved noget så enkelt som at stille skrivefaciliteter til rådighed, give plads for lokale workshops, for fremstilling af mere lokal radio og TV og den slags. I begyndelsen vil mange af disse ting selvfølgelig blive brugt af de i forvejen interesserede, af pædagogerne og lærerne og bibliotekarerne og kollektiverne. Men efterhånden kommer de andre nok også med, fordi de finder ud af, at det, de vil fortælle,

er mindst lige så vigtigt som de andres. Der er nemlig, som hr. Poulsaard ganske rigtigt sagde, mange flere græsrodde, end vi normalt regner med.

Om den mere specielle del af kulturministerens redegørelse vil jeg sige, at vi i SF godt vil give offentlig støtte til kunst, kulturformidling og til en vidtstrakt decentralisering og demokratisering af kulturlivet, fordi vi erkender behovet for støtte, ikke mindst som mulighed for at bevare og fremme et modspil til den kommercielt styrede kultur.

Kulturlovgivning er nødvendig, men det er ikke indlysende klart, at den kulturlovgivning, vi har, er den rigtige, og kulturlovgivning er i øvrigt heller ikke i sig selv nogen sikkerhed for, at tingene kommer til at fungere i overensstemmelse med lovgivningens ånd.

Hvis man f.eks. ser på teaterlovgivningen, kan man nok i princippet være enig i, at det er rimeligt at decentralisere ansvaret for teaterlivet, sådan som det er sket, men det er meget betænkeligt, når de decentrale led ikke vil påtage sig et ansvar. Hvad er der ikke sket med en del af de gode små teatergrupper? Hvad er der ikke sket med børneteateret, fordi amterne og kommunerne ikke gør, hvad de kunne, for de små teatre? Hvad sker der i øjeblikket med Bristol Teatret? Og hvad med de teatre, der står uden for alle ordninger – frivilligt som Posthus-Teatret eller ufri-villigt som dem, der ikke fandt nåde ude i det decentrale?

Jeg tror, at man alvorligt må overveje i den kommende teaterlov at forpligte amter og kommuner stærkere, også selv om Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen ikke ønsker det. Der bør faktisk være teatre alle vegne, og det bør måske også pålægges amter og kommuner at afsætte en vis procentdel af de penge, de skal bruge til teatre, til børneteatre.

Det udvalg, som ministeren har nedsat om teaterloven, bør også se på, om man ikke skulle afløse de gældende billetkøbsordninger, Arteordninger, og hvad de nu alle sammen hedder, med generelle tilskud til teatrene, sådan at folk selv kunne vælge helt frit, hvordan, hvorfor og hvornår de ville gå i teatret, og ikke skulle være tvangsindlagt til f.eks. at tage i hvert fald én forestilling, som de ikke brød sig om, for at få to andre, som de selv ønskede.